

зултата отъ единъ проектъ, залавямъ се за други. Извини ме, моля ти се, че наново ще те безпокоя.

Ето въ що се състои работата. Окончателно съмъ решилъ въ себе си, че било съ голѣмъ или малъкъ успѣхъ, призванието, отъ което не мисля да се отказвамъ, ще е литературата. Но за човѣкъ като мене безъ достатъченъ образователенъ цензъ, всѣкога е трудно да ми се намѣри нѣкоя служба съ една по-добра заплата. Ето защо идѣло ми е на умъ да остана на действителна служба като офицеръ и, настаненъ на нѣкое по-спокойно мѣсто (на границата напр.) да мога и да работя като писателъ. Това щѣхъ да направя, ако демобилизацията оѣше станала при по-щастливи обстоятелства. Това не стана. Но идва ми на умъ единъ проектъ, който мисля е осъществимъ.

Докато бѣхъ въ София срѣцнахъ веднажъ генералъ Бурмовъ. Между другото той ме запитва не искамъ ли да остана на действителна служба. Твърде бѣше ми дотегнало тогава и азъ му казахъ, че не искамъ. „Все пакъ помислете си, — ми каза той, — и ми обадете“. Втори пѣтъ азъ не го видѣхъ и сега разбирамъ, че съмъ направилъ грѣшка. Защото по-добра и по-подходяща работа, отколкото тая въ Банката, има за мене като воененъ и за нея сега сѣ всичкитѣ ми надежди и очаквания. Тая работа е следната: Въ Военното Министерство въ щаба на А. (по-рано това бѣше при Щ. Д. А.) има едно така наречено Историческо отдѣление — музей и събиране на документи за исто-